

TÜRKİYE'DE TERÖRÜ ORTAYA ÇIKARAN İÇ VE DIŞ DİNAMİKLER, STRATEJİLER VE TAKTİKLER

Mehmet ATAY

Türkiye, asırlardır nüfuz mücadelelerine sahne olan bir coğrafyada olması sebebiyle daima saldırıların odağında bulunmuştur. Anadolu coğrafyası, jeopolitik ve jeostratejik öneminden dolayı, dünya hâkimiyetini ele geçirmek isteyen ulusların tarih boyu mücadele/çatışma arenasına olagelmıştır.

Türk Devletleri düşman güçlerinin istilası ile değil, düşmanla işbirliği yapan yerli hainler yüzünden parçalanarak yıkılmışlardır.

Bu çerçevede;

- 1) Yüzyıllardır batı devletlerinin Anadolu topraklarında hedeflerine ulaşmada en büyük silahlarından biri misyoner faaliyetleri olmuştur.
- 2) Diğer başka bir taktik, tarihi gerçekler ile bağdaşmayan Şark Meselesidir.
- 3) Aynı kaderi paylaşan Anadolu toplumunu hasım gruplar haline getirmek için büyük ve sistematik psikolojik harekate girişmişlerdir.

Türkiye, Anadolu coğrafyasının sağladığı eşsiz kolaylıklar sayesinde, Ege ve Karadeniz ile bu denizlerin havzalarının kontrolünü elinde tutmuş, Ortadoğu – Kafkaslar ve Balkanları kontrol edebilecek bir duruma kavuşmuştur.

Anadolu'nun Türkler tarafından elde edilmesi ve kontrolü dünya tarihinin önemli dönüm noktalarından biri olmuştur. Yeni ve yakın çağlar tarihi, bir bakıma; Anadolu'nun Türklerden kurtarılması veya arındırılması için yapılan savaşlar, ittifaklar, politik ve ekonomik entrikalar tarihidir.

Türk boğazları Akdeniz ve Ortadoğu'nun tarih boyunca sahip olduğu ve jeopolitik/jeostratejik önemi; İngiltere, Fransa, Almanya, Avusturya ve Çarlık Rusyası gibi ülkelerin Osmanlı Türkiyesi'ne karşı politika ve çıkarları doğrultusunda zaman zaman kendi güçlerini kullanma, birbirlerini destekleme, Rum, Ermeni gibi azınlıkları ve diğer iç unsurları kışkırtma şeklinde uygulanmıştır. Ayrıca, her iki dünya savaşının hazırlıkları, süresi ve sonuçları incelendiğinde, Batılı Devletlerin Türkiye ile ilgili gizli ve açık tutum ve davranışları açıkça görülmektedir.

Günümüzde ise Türkiye üzerinde kendi milli menfaat ve hedeflerine uygun emelleri olan ülkeler, dünya ve bölgesel politik, sosyo-ekonomik gelişmeler doğrultusunda, Türkiye'nin de içinde bulunduğu politik, ekonomik ve sosyal koşulları da hesaba katan bir politika izlemektedirler. Bu politika zaman zaman Türkiye'nin yanında veya karşısında olma şeklindedir.

Ayrıca, Türkiye'ye komşu ülkelerin açık ve gizli milli menfaat ve hedefleri de bu tarihi süreç içinde şekillenmiş ve Anadolu'nun tamamı veya bir kısmına sahip olmak veya Türk ulusunu bu topraklara sahip olamayacak güçsüzlüğe düşürmek şeklinde gelişmiştir.

Türkiye jeopolitik ve jeostratejik konumu itibariyle;

- 1) Asya-Avrupa ve Afrika'nın düğüm noktasında olup, her üç kıtaya harekate imkan verir.
- 2) Türkiye, Asya ve Avrupa'yı birbirine bağlayan bir köprü konumundadır.
- 3) Karadeniz'i Akdeniz'e bağlayan tek deniz yolu Boğazlara sahiptir.
- 4) Türkiye, Ortadoğu petrol bölgelerine çok yakın olup, bu bölgeyi kontrol edebilecek bir konumdadır.
- 5) Türkiye, Doğu Akdeniz'i, Süveyş Kanalını ve Basra Körfezini kontrol edebilir.
- 6) Türkiye, Kafkaslar ve Balkanlar'a yapılacak hareket için uygun bir üs konumundadır.

Türkiye, dünya güç merkezlerinin tüm operasyonlarında kullanacakları mihrerler Türkiye'den geçtiğinden, bu merkezler için mutlak kontrol ve elde edilmesi gerekli bir hedef niteliği kazanmaktadır.

Dış güçlerin Osmanlı İmparatorluğu'nu sistematik faaliyetlerle çökertme aşamasına getirmesi sonucu, II. Abdülhamit 1880'lerden itibaren, 1816 tarihli Viyana Kongresi kararları doğrultusunda çıkartılan, uzunca bir dönem isyanların bastırılması ve ordu güçlerinin takviyesi amacıyla Doğu Anadolu'da yaşayan Müslüman halkı süratle silahlandırmaya başlamıştır.

1891 yılında çıkarılan bir Nizamnameyle kurulmasına başlanılan Hamidiye Hafif Süvari Alayları'nın sayıları kısa bir sürede 50'yi bulmuştur.

IV. Ordu komutanı Müşir Zeki Paşa'nın çabalarıyla; bu günkü durum itibariyle Kars'dan Gaziantep'e, Kerkük'ten Malatya'ya kadar uzanan geniş bir alanı kapsayan bölgede kurulan ve sayıları 60'ı geçen Hamidiye Hafif Süvari Alayları'nın ismi, II. Meşrutiyet'ten sonra Aşiret Alayları şeklinde değiştirilmiştir.

Bu dönemde Doğu Bölgesindeki teba (halk) üzerinde İmparatorluğun varlığını hissettirebildiği iki önemli gücü vardı. Birincisi askere alma, ikincisi de vergi toplamadır.

İmparatorluk kendiliğinden bu iki haktan birincisinden büyük ölçüde, ikincisinden de tümüyle vazgeçince, alaylara tanınan imtiyazlar da eklenince,

alay kuran aşiretlerin yarı bağımsız bir hüviyet kazandıkları gerçeği ortaya çıkmıştır.

Bu şekildeki geniş imtiyazlar, aşiretlerin daha çok milliyetçilik görüşüne kanalize olmalarına ve özellikle de bağımsızlık şuuru kazanmalarına imkan vermiştir.

Böylece alay kurma izni alan her aşiret, giderek küçük çaplı federe bir devletçik durumuna gelmiştir.

1806 yılından Cumhuriyetin ilanı olan 1923’e kadar geçen sürede (13) bölücü isyanın meydana geldiği görülmüştür.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesinin sosyo-ekonomik koşul ve problemleri için uzun vadeli milli politikaların yürütülmemesi, Osmanlı İmparatorluğu dönemindeki isyanların bastırılmasından doğan infiallerin dış güçler tarafından istismarı, I. Dünya Savaşı’ndan sonra, milletlerin kendi kendilerini idare etme fikrinin gelişip yaygınlaşması, ayrı bir devlet kurulması telkin edilen bölgenin yer altı zenginlikleri ile dolu bulunması ve bu nedenle bazı devletlerin bu bölgeyi ele geçirme girişimleri, dünyadaki çeşitli fikir cereyanlarının bölgeye girmesi gibi nedenlerle bölgede yaşayan halk arasında özgürlük özlemlerinin dile getirilmesini sağladığı söylenebilir.

19. yüzyılda İngilizlerin, Fransızların ve Çarlık Rusya’sının Osmanlıları Avrupa’dan, Balkanlardan, Kuzey Afrika’dan ve tüm Ortadoğu’dan söküp atarak daha sonra da Türk varlığına tamamen son vermek için çaba sarf ettikleri bu yüzyıl boyunca, kürt aşiretlerinin kürdistan ve kürtlük iddiasındaki isyanları bitmek dinmek bilmemiştir.

1804 yılında başlayan aşiret isyanları aralıksız 1886’ya kadar devam etmiştir. Bu güçler, tüm güçlerini seferber ederek işi çok ciddi boyutlarda ve profesyonel bir biçimde yürüterek “kürdoloji enstitüleri ve araştırma merkezleri” kurmuşlardı. Kendi varlıkları ve çıkarlarını korumak için dünyanın her yerinde örtülü faaliyetlere tarih boyu destek olma metodolojisini uygulamışlardır.

20. yüzyılda da kürt aşiret ayaklanmaları batı destekli olarak devam ettirilmeye devam etmiş, 1925’te Musul-Kerkük sorunu ile görüşmelerin tıkanması üzerine Şeyh Sait Ayaklanması patlamış, 25’e yakın bir dizi kürt isyanı çıkarılmış ve bu uzun yıllar sürmüştür.

Araya İkinci Dünya Savaşı’nın yarattığı zaafiyet ve ardından da Sovyet-Komünist tehdidinin batıda daha ağırlıklı algılanması sonucu 1938-1960 arası dönem isyanların hız kestiği dönemdir. 1960 sonrasında Irak’ta Barzani hareketinin güçlenmesi sol örgütlerle birlikte 1970’den sonra kürtçü örgütlerin Türkiye’de tekrar örgütlenme ve eylemlere geçmelerine yol açmıştır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun bıraktığı siyasal ve sosyo-ekonomik realite üzerine Cumhuriyet Döneminde de aynı şekilde isyanlar görülmektedir.

Cumhuriyet Türkiye'si'nde II: Dünya Savaşı başlangıcına kadar Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da meydana gelen 25 civarındaki isyanların başlıca çıkış nedenleri şu şekilde sıralanabilir;

- 1) Bölücü unsurların, bağımsız devlet kurmak amacıyla yörede yaptıkları kışkırtma ve destekler,
- 2) Bazı yabancı devletlerin, tahrik, teşvik ve yardım sağlamak suretiyle isyancıları korumaları (SSCB, İran, Irak ve Suriye gibi),
- 3) Yörede, bozguncu ve gerici propagandalardan çok çabuk etkilenen, şeyh, Ağa ve Seyit gibi liderlerine sadık cahil bir kitlenin mevcudiyeti,
- 4) SSCB, İngiltere ve ABD'nin Irak petrollerinden yararlanma ve bu petrol bölgesini ele geçirme politikaları,
- 5) Cumhuriyetin ilanından sonra, çıkarları büyük ölçüde zedelenen yerel liderlerin, getirilen yenilikleri hazmedemeyerek, idari hataları istismarla aşiretlerini, devlet düzenine karşı kışkırtmaları,
- 6) Önceki ayaklanmalarda ölen yakınlarının intikamını alma duyguları,
- 7) Bazı asilerin, yeterli derecede cezalandırılmamış olmalarının verdiği cesaret,
- 8) Çapulculuk yoluyla geçim sağlama alışkanlığı,
- 9) Devlet otoritesi etkisinin yeterli olmayışı,
- 10) Bazı yerel liderlerin, Batı Anadolu illerine nakledilmelerinden endişe duymaları,
- 11) Yöre arazisinin, kaçıp saklanmaya uygun oluşu,
- 12) Bölge halkından bazı unsurların, çeşitli kişisel sebeplerle asilere yardımcı olmaları.

1960'lı yıllardan sonra dünya konjonktürünün de etkisi ile gelişen nisbi demokratik ortam içinde sol ideolojik faaliyetler iktidarı Türkiye'de ele geçirmek için ihtilalci ve terörist yöntemlere başvurunca toplumda çatışma ortamına girilmiştir. 1965 sonrası aşırı sol akımların izledikleri stratejiler şu şekilde gruplanırken;

- 1) Legal Yol Stratejileri
- 2) Seçimle Devrim Stratejisi

- 3) İhtilalci Şiddet Stratejisi
- 4) Ulusal Kurtuluş (Savaşı) Stratejisi

Yaygınlaşan terörün sebepleri arasında da aşağıdaki hususlar öne çıkmıştır;

- 1) Etnik farklılık ve ihtilaflar,
- 2) Dini farklılık ve ihtilaflar,
- 3) Ekonomik farklılık ve ihtilaflar,
- 4) İdeolojik farklılık ve ihtilaflar,
- 5) Tarihi farklılık ve ihtilaflar,
- 6) Sosyo-kültürel farklılık ve ihtilaflar,
- 7) Şiddet kültürlü geçmiş, toplumsal fay hatları ve bunların travma etkileri şiddeti beslemektedir.
- 8) Bazı hukuki ve toplumsal eşitsizlik ve haksızlıklar,
- 9) Baskı Yönetimi algılaması,
- 10) Toprak ihtilafları.

Böylece ülkedeki toplumsal fay hatları ile bunların travma etkilerinin şiddeti beslemekte olduğu sonucuna varılabilir.

1970 sonrası dönemde Türkiye’de sayıları 50’yi bulan sol ve kürçü-bölücü faaliyet içinde en dikkate değer yapılanma PKK’nın ortaya çıkışı ve eylemleri olmuştur. Bu dönemde PKK terör örgütü;

- 1) İlk fikir ve ilk yapılanma = 1973 – 1989
- 2) Toparlanma 1974 – 1978
- 3) PKK Kuruluşu = 1978 -1979
- 4) Hazırlık Süreci 1980 – 1984
- 5) 1. Konferans (Temmuz 1981)
2. Kongre (Ağustos 1982)
- 6) Eylemlerin Başlangıcı (1984 – 1987)
Eruh – Şemdinli (Ağustos 1984)
- 7) Profesyonelleşme (1987 – 1988)

şeklindeki örgütlenme safhalarından geçmiştir.

PKK'nın eylem biçimleri pusu, baskın, sabotaj, suikast, mayınlama şeklinde olurken finansman kaynakları ağırlıklı olarak şu kaynaklara dayanmıştır;

- 1) Uyuşturucu
- 2) Bağışlar – Haraçlar
- 3) Silah Ticareti
- 4) Dış Ülke Yardımları

PKK Kasım 1978'de gizli bir örgüt olarak kurulmuş olup, amacı, Türkiye, Irak, İran ve Suriye sınırları içinde “Birleşik Büyük Kürdistan Devleti”ni kurmaktır.

PKK Terör Örgütü;

- 1) Türk Devletinin otoritesini sarsmak,
- 2) Halkı devletten uzaklaştırmak,
- 3) Alternatif otorite oluşturmak,

amacıyla “silahlı propaganda” yöntemini benimsemiştir.

PKK 15 Ağustos 1984'ten itibaren yaygın terör eylemlerine girişmiştir.

Böylece;

- Uzun süreli halk savaşma stratejisinin 1. aşamasına “stratejik savunma” denilmişse de bu aslında sempati yaratma amaçlıdır. Gerçekte uygulanan “silahlı propaganda”dır.

- A. Öcalan'ın yakalandığı tarih 15 Şubat 1999'dur. (15) yıl içinde yaygın terör eylemleri silahlı propaganda aşamasında kalmıştır.

1990'lı yıllarda I. Körfez Savaşı'nın getirdiği “Çekiç Güç” uygulaması sonucu PKK güçlenmiş, sonuçta “kürt ulus bilinci” yaratmak amacına yönelik çalışmalarla teröre paralel olarak yürütülen siyasallaşma faaliyetleriyle bu yolda mesafe alınmıştır.

Bunun sonucunda da “kürt kimliğine” dayalı bir siyasallaşma yaşandığı ve Güneydoğu'da bir “siyasal coğrafya” oluştuğu söylenebilir.

Türkiye'deki tüm Marksist-Leninist – etnik ve bölücü terör örgütlerinin temel amacı; mevcut Anayasal Cumhuriyet rejiminin yıkılarak yerine M/L bir rejim kurmayı hedeflemiştir. Ancak, burada birkaç farklı yaklaşım ortaya çıkmıştır.

1965'lerden sonra M/L kesimde iki ayrı strateji yaklaşımı, etnik bölücü unsurlarla birlikte 3 ayrı strateji yaklaşımı gözlenmektedir.

1. Strateji = Mevcut düzenin sağladığı bütün imkanlardan yararlanarak demokratik yollarla iktidara hakim olmak, daha sonra bir dizi faaliyetlerle M/L düzeni kurmak,

Bu grupta ise siyasi parti kimliğine sahip, yasal görünümdeki kuruluşlar bulunmaktadır.

2. Strateji = Mevcut düzeni silahlı ayaklanma ile yıkarak devlete hakim olmak ve mevcut rejimi yıkarak M/L iktidarı getirmek şeklindedir.

Tüm yasadışı M/L legal ve illegal örgütler ikinci grupta yer almışlardır.

Birinci gruptaki kuruluşların da tavırları her ne kadar ilk bakışta demokratik bir görüntü arz etse de, bu kuruluşların zaman zaman silahlı eylem gruplarına destek oldukları, az da olsa kendilerinin de silahlı eylemlere yöneldikleri görülmüştür.

Bu çerçevede;

- İşçilere ve çalışanlara sosyal haklar sağlamak,
- Ezilen zümreleri kurtarmak,
- Gelir dağılımındaki adaletsizliği gidermek,
- Herkese eşit eğitim imkanı sağlamak, (eğitimde fırsat eşitliği)
- Herkese iş imkanı sağlamak,
- Ülkeyi tam bağımsızlığa kavuşturmak,

gibi sloganlarla, örgütlerin nihai amaçlarını gizlemeyi ve yandaş teminine yönelik propaganda klişelerinden ibaret olduğunu görmek gerekir.

3. Strateji = Etnik bölücü unsurlar, Türkiye Cumhuriyeti Devletini parçalamak Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da kendilerince belirlenmiş olan bölgelerde bağımsız bir devlet kurulmasını amaçlamaktadırlar.

Bu 3. üncü stratejiyi benimseyen PKK, mücadele ve stratejisini kurulduğunda şöyle açıklamıştır;

“Devrimci direnişimiz halkın devrimci direnişi, silahlı mücadele temelinde olacaktır. Bu silahlı mücadele halk ayaklanması şeklinde olmayacaktır. Çünkü düşman (Türkiye Cumhuriyeti Devleti) askeri açıdan güçlü ve örgütlüdür. Kürdistan üzerinde (Doğu ve G.Doğu Anadolu) egemendir. Buna karşılık halk askeri olarak örgütlenmemiş, siyasi olarak zayıf bir örgütlenmeye gitmiştir. Bu nedenle siyasi çalışmaların en yüksek aşaması olan silahlı ayaklanmaya varması, önce kentleri ele geçirmesi oradan da kırları zaptetmesi imkansızdır. Kürdistan şartları içinde siyasal çalışmaların ancak silahlı mücadele içinde ve desteklendiği ölçüde yapılacağı, temel olarak kırlarda

yürütülecek silahlı mücadelenin kentlerde de siyasal çalışma ortamı hazırlayacağı ve devrim güçlerinin ancak kırsal alanda üslenerek mücadeleyi buradan yapacağı” esası getirilmiştir.

PKK sözde ulusal kurtuluş savaşını bir direnme savaşı olarak tanımlamakta, bütün halkın çeşitli biçimlerde örgütlenerek seferber edildiği bir halk savaşını hedeflemektedir.

PKK mücadelenin üç temelini de, bütün Marksist-Leninist modelle kurtuluş mücadelesi veren örgütlerde olduğu gibi halk savaşının üç unsuru olan; parti-cephe ve ordu olduğunu açıklamakta ve bu temel üzerinde halk savaşının başarılacağını ifade etmektedir.

PKK amaçlarının ancak uzun süreli halk savaşı ile gerçekleşeceğini kabul ederek, bu halk savaşının siyasi aşamalarını strateji şeklinde ortaya koymaktadır. Bunlar;

- 1) Stratejik savunma, (silahlı propaganda)
- 2) Stratejik denge, (alan hakimiyeti)
- 3) Stratejik saldırı, safhalarıdır.

20 Ağustos 1982 tarihli PKK ikinci kongre kararlarında silahlı mücadelenin taktiği hakkında “mücadelenin başlangıçta taktiği, silahlı propagandadır. Silahlı propaganda, hem parti ideolojisinin, siyasetinin kitlelere ulaştırılmasında, hem ulusal kurtuluş cephesinin örgütlenmesinde ve hem de halk ordusunun kurulup geliştirilmesinde temel halka olacaktır” denilmektedir.

Başlangıçta silahlı eylemi siyasi düşünceye tercih eden PKK’nın strateji ve taktiği incelendiğinde, ilk dikkat çeken nokta, örgütün halkın desteğine sahip olmadığı bilincinde olmasıdır. Stratejik bağlamda ikinci husus kitlelerin ayaklanması hedefine ulaşılmasında, kırsaldan kente yönelmenin kabul edilmesidir.

Halk savaşı öncülüğünden parti-cephe-ordu üçlüsüne geçiş öngörülmüştür. PKK taktik temelinde silahlı propagandayı benimsemiştir. Silahlı propaganda, kitlelere ulaşmak için masum insanların öldürülmesini, kitle üzerinde baskı kurularak, itaatın sağlanmasını amaçlayan terörizmdir.

- 1) Stratejik savunma safhasında ajitasyon ve propaganda ile;
 1. halkın ekonomik ve ulusal taleplerinin dile getirilerek ilinçlendirilmesi,
 2. Ajan ve muhbirlerin ortadan kaldırılması,
 3. Silahlı propaganda birliklerinin çoğaltılarak kurulacak halk ordusunun çekirdeğinin oluşturulması,

4. İlegal partinin her alanda inşa edilerek bu faaliyetleri başarıya ulaştığında gerilla aşamasına geçilmesi,
5. 3-5-7-11 kişilik silahlı propaganda birliklerinin sayısının 50-60 militana çıkarılması amaçlanmıştır.

Yani stratejik savunma aşamasında, ideolojik oluşumdan başlanarak;

- 1) deolojik mücadele
- 2) arti inşası
- 3) artinin silahlı propaganda temelinde gelişmesi
- 4) alka kavratılması
- 5) ephe ve ordunun inşası
- 6) erilla mücadelesi ile ordu ve cephenin sağlamaştırılması hedeflenmektedir.

2) Stratejik Denge safhasında ise devletin kırsal alandaki güçlerine saldırarak, kırsal alandan çekilmeye zorlanmasına ve buralarda kurtarılmış mevziler oluşturulmasına çalışılacaktır. Bu dönemde devletin askeri açıdan güçlü olması nedeni ile dönem içinde devletle dengeye gelmesi hedeflenmiştir.

Stratejik savunma safhasından stratejik denge safhasına geçebilmek için, halkın desteği veya en azından tarafsızlığının sağlanması ve devlet/vatandaş dengesinin bozularak devlet otoritesinin yıkılması gerekmektedir.

PKK 1987 yılından itibaren stratejik denge safhasına geçmeye yönelik silahlı eylemlere başlamıştır. Amacı, silahlı propaganda taktiği ile stratejik denge safhasına geçmektir. Sembolik terörist eylemin hedefi ise 1986 kongresi ile belirlenen geçici köy korucuları olmuştur. Böylece halk ve köylü üzerinde korku yaratılması, öncü güçlerin etkinliğinin artırılması ve halkın ya örgütü desteklemesi ya da destekler konumda tutulması öngörülmüştür.

Tarafsız kalan kitlenin, korkudan doğan otoriteye duyulacak psikolojik sempati ile kazanılacağı düşünülüyordu. 1990 Haziranına kadar öldürülen Geçici Köy Korucusu sayısı 78 iken, öldürülen yaşlı, kadın, çocuk sayısının 640 olması asıl hedefin kitlenin tamamı olduğunu ortaya çıkarmaktadır.

Öte yandan Geçici Köy Korucuları devletle özdeşleştirilerek, öldürülen yaşlı, kadın ve çocukların göz ardı edilmesine ve bu terör eylemlerinin meşru gösterilmesine çalışılmıştır.

Stratejik saldırı safhasında da düzenli orduya geçiş çalışmalarının ardından ordu militanlarının genel halk ayaklanması için son saldırıyı yapması

ve Milli Demokratik Halk İktidarının kurulmasının sağlanması ve bağımsız ve birleşik kürdistan için seferber olunması hedeflenmiştir.

PKK, Türk Devletine karşı mücadele stratejisi olarak halk savaşı stratejisini;

- 1) Öncelikle (taktik) ideolojik oluşum,
- 2) İdeolojik mücadele (asgari kadro yaratma),
- 3) Siyasi yol gösterici olarak parti inşası (araç),
- 4) Partinin silahlı propaganda temelinde gelişmesi ve halka kavratılması,
- 5) Cephe ve ordunun inşası,
- 6) Gerilla mücadelesi ile ordunun ve cephenin sağlamlaştırılması,
- 7) Stratejik savunma döneminden stratejik denge aşamasına geçilmesi,
- 8) Hareketli savaş ile gerilla savaşını beraber tatbik ederek kurtarılmış ve yarı kurtarılmış bölgeler kurulması,
- 9) Stratejik saldırı dönemine geçilmesi,
- 10) Düzenli orduya geçiş mücadelesi,
- 11) İsyancı ordu ve gerillanın genel halk ayaklanması için son saldırıyı yapması,
- 12) Milli Demokratik Halk (kürt) iktidarının kurulması,
- 13) Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan için seferber olunmasını hedeflemiştir.

PKK aslında bir terör örgütü olduğu kadar bir parti olarak da örgütlenmiştir. Klasik bir teşkilat şeması vardır. Bu organlar;

- 1) Kongre,
- 2) Genel Sekreter,
- 3) Merkez Yürütme Kurulu,
- 4) Merkez komite,
- 5) Eyalet Komiteleri,
- 6) Bölge Komiteleri,
- 7) Yerel Komiteler,

8) Hücrelerden oluşmaktadır.

Diğer stratejik örgüt kavramı; 1) parti, 2) Ordu, 3) cephe üçlüsü olup, a) Parti = PKK,

b) Ordu = (ARGK) 3. Kongre kararı ile 1986’da kurulmuştur. c) Cephe = (ERNK) (1985’te kurulmuştur) olarak ifade edilmiştir.

1990 Cizre – Nusaybin – Silopi gibi yerlerdeki eylemleri cephe faaliyetleri olarak nitelenmiştir.

PKK’nın siyasal hedefine varmak için seçtiği yöntem “Uzun Süreli Halk Savaşı”dır. Örgüt belgelerinde şöyle denilmektedir: “Baskı ve sömürgeye karşı görevlerimizi yerine getirmek, ancak bilimsel sosyalizmin rehberliğinde bir politik örgüt bu politik örgütün önderliğinde bir ulusal kurtuluş cephesi ve bu cepheye bağlı savaşıyan güçlü bir halk ordusu kurulmalıdır.”

1990 sonrası dönemde PKK ülke içindeki gruplarını, dokuz eyalet şeklinde örgütlemeye başlamış olup bunlar; 1) Botan eyaleti, 2) Mardin eyaleti, 3) GAP eyaleti, 4) Güney Batı eyaleti, 5) Amed eyaleti, 6) Garzan eyaleti, 7) Dersim eyaleti, 8) Orta eyalet, 9) Serhat eyaleti, şeklindedir.

Örgüt lideri A. Öcalan’ın yakalanmasından sonra terör örgütünde strateji değişikliği gözlenmektedir.

Bu “Bağımsız kürd Devletinden – Demokratik Cumhuriyet Tezine” strateji değişikliğidir.

Bağımsız, birleşik ve sosyalist bir kürdistan hedefi, pratik olmayışı sebebiyle A. Öcalan’ın yakalanmasından sonra terk edilmiştir.

Öcalan; yeni koşullarda; “bağımsız birleşik kürdistan” yerine bölge ülkelerinde ve Türkiye’de “demokratik” yapılanma talep edilmekte bağımsızlık yerine “kürt Kimliği ve Kültürel haklar” talebini öne çıkarmaktadır.

PKK, 1990’lı yılların sonlarına kadar bağımsız kürdistanı hedeflediğini ve bu hedefe ulaşmaya kadar geçecek süreci ve bu süreçteki faaliyetlerini de “Ulusal Kurtuluş” mücadelesi şeklinde takdim etmeye devam etmiştir.

A. Öcalan’ın yakalanışı ve Türkiye’ye getirilişi olan 16 Şubat 1999 (Kenya-Nairobi=15/2/1999) tarihinden sonra PKK’nın Silahlı Gücü ve Silahlı propaganda imkanları zayıflayınca bu kürd devleti hedefi yerine “Demokratik Cumhuriyet” tezi ile strateji değişikliğine gidilmiş, “bağımsız kürdistan, bağımsız birleşik kürdistan ve büyük kürdistan” hedefi yerine yeni strateji tezi konulmuştur.

Öcalan, Avrupa İnsan hakları mahkemesine verdiği savunmasında “Sümer Rahip Devletinden Halk Cumhuriyetine Doğru” ifadesini kullanmıştır.

Öcalan bu savunmasında “Federasyonu” çözüm olarak görmediklerini ifade ile “Demokratik Çözüm” adını verdiği yaklaşımda; “kürt kimliği kültürel haklar” ekseninde talepler gündeme getirmeye başlamıştır.

Öcalan; “ Bu yaklaşımda kürtçe resmi dil olsun ardından federasyon gelsin tehlikesi de yoktur” demekte ve demokrasilerin gücüne vurgu yapmaktadır.

Bu yeni strateji için Öcalan; belki bazı kürt milliyetçi odaklarının rahatsız olabileceğini ifade ile şöyle devam ediyor; “Buna yüzyıllık kürt davasına ihanet de diyebilirler. Tıpkı hakim ulus şoven (Türk) milliyetçiliği gibi, bu milliyetçilik de (kürt milliyetçiliği) çözüm yerine hep düşmanlık, ayrılıkçılık, acı ve kandan, maddi ve manevi kayıplardan başka bir değer üretmemiştir” diyerek şu somut talepleri sıralamakta;

“1- Bu asgari koşullarda demokratik çözümün önu açılınca, değişik koalisyonlarla sorunun anayasal ve yasal boyutları da süreç içinde zamanla çözüm yoluna girer.

2- Anayasa ve yasalarda yer alma, bir zaman ve demokratik mücadele sorunudur.

3- Er geç bunların ürünü alınır.

4- Bölgeye uygun sosyo-ekonomik yapılanma ve teşkilatlar kurulabilir.

5- Kültürel ve sanatsal etkinlikler, kendi diliyle basın-yayın, ana dilde eğitim süreç içinde hazırlıklarla çözüm bulacak hususlardır.

6- Demokratik bir yaşam kültürü haline geldikçe, tüm bu sorunların çözümlenmemesi düşünülemez.

7- Kürt sorununun bu mütevazı çözümünün Türkiye’nin bütünlüğü kadar devletin birliğine de gerçek bir güçlenmeyi vereceği açıktır. Avrupa Birliğine üyelikten Ortadoğu, Kafkaslar, Orta Asya, Balkanlar ve çok sayıda ülkeyle ilişkilerine kadar çok alanda olumlu katkı sunacağı ve saygınlık kazandıracağı açıktır” demektedir.

Öcalan; “Türkiye’nin ulusal kurtuluş savaşını Türk ve kürt halkları birlikte verdiler, ... sonra kurucu halktan biri yok sayıldı” diyerek “Türkiye’de halkın milliyetçi sloganlar kadar çatışmacı yaklaşımları da benimsemediği” yolundaki tesbitini yapıyor.

Yeni strateji değişikliğinde ulus yaklaşımı da vardır. Öcalan “Türk Ulusu” veya “kürt ulusu” yerine ülke adı esas alınarak “Türkiye Ulusu” denilmesini önermektedir.

Öcalan’ın yakalanmasından sonra iyice belirginleştirilen strateji değişikliğinin Türkiye için önerileri, Ortadoğu ülkeleri içinde yaygınlaştırılmış ve “ Demokratik ülke, özgür Anayurt”, “Demokratik Ortadoğu, Birleşik Anayurt” sloganlarına dönüştürülmüştür.

Öcalan “ Ortadoğu’da mevcut siyasi sınırların veri kabul edilerek, bu ülkelerin demokratikleşmesi ve “Avrupa Birliği” gibi bir birlik oluşturmaları gerektiğini” savunmaktadır.

Öcalan’ın, savunmasında geliştirdiği strateji değişikliği, milliyetçiliği de reddeden bir nitelik taşımaktadır.

PKK ve yarattığı şiddetle, “kürt kimliği, kürt milliyetçiliği, millet bilinci” yaratmayı hedefleyen stratejiden, Öcalan’ın yakalanmasından sonra, milliyetçiliği eleştiren, hatta mahkum eden bir söyleme geçilmiştir.

PKK, Öcalan’ın yakalanmasından hemen sonra Mart 1999’da yaptığı 6. kongre’de sert ve tehdit dolu kararlar açıklamışsa da, 2-23 Ocak 2000 tarihli 7. Kongrede, Öcalan’ın çerçevesini çizdiği strateji değişikliği aynen benimsenmiş ve “ Demokratik Cumhuriyet” tezi kayda geçirilmiştir.

Öcalan’ın çizdiği yeni stratejiye uygun olarak 4-10 Nisan 2002’deki PKK’nın 8. Kongresi, örgütün adını PKK yerine KADEK = (Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Kongresi) olarak değiştirdiği görülmüştür.

KADEK, uluslararası alandan PKK ve Öcalan’ın meşruiyet kazanması amacıyla kurulmuştur.

2.5.2002’de AB Daimi Temsilciliği PKK’yı terör listesine alırken, KADEK liste dışında tutulmuştur.

Ne var ki Öcalan ve PKK strateji değişikliğine gittiğini açıklamasına rağmen Ağustos 2004 tarihli tesbite göre; “PKK terör örgütü silahlı terör gruplarını yurt dışına çıkardığını açıklasa da, silahlı gruplar varlık ve etkinliklerini devam ettirmekte, legalleşme ve siyasallaşma kapsamında yürüttüğü faaliyetlerinde bir tehdit unsuru olarak kullanılmaktadır.

Son yıllardaki gelişmeler ışığında PKK’nın sözde “ büyük kürdistanı Kurma” talebinden gerçekte vazgeçmediği, içinde bulunduğu şartların gereği olarak ara verdiği görülecektir.

Siyasallaşma adıyla başlatılan eylemlerin şiddetle özdeş olduğu görülmüştür yani temelde itaatsizliğe dayalı isyan hedefine yönelik şiddetten vazgeçilmediği ortadadır. Yeni strateji bir gizleme taktiğidir.

Türkiye’de HEP, DEP, HADEP, DEHAP gibi partilerle siyasallaşma sürecinde kapatılan her partinin yerine yenisi kurularak meşruiyet zemini aranırken son durak “DTP” olmuştur. Nisan 2002’de KADEK’e dönüşen PKK, 11 Eylül 2001’den sonra ABD KADEK’i de terör listesine alınca 26 Ekim – 6 Kasım 2003’te Kandil Dağında toplanan 2. KADEK Kongresinde Kongra-GEL’in (Kürdistan Halk Kongresi) kurulduğu ilan edilmiştir.

Bu da istenilen sonucu vermemiş AB Daimi Temsilciler Komitesi 2 Nisan 2004’te PKK, KADEK yanı sıra Kongra – GEL’i de terör örgütleri listesine almıştır.

Tipik bir soğuk savaş dönemi örgütü olarak PKK’nın önemli bir dış destekle gelişip güçlendiği bir gerçektir.

Terör örgütünün kuruluşundan 1998 sonuna kadar en büyük desteği Suriye'den gördüğü açıktır. Suriye kontrolündeki Bekaa Vadisinde ve Şam'da barındığı bilinen bir gerçektir.

Yunanistan ve Kıbrıs Rum yönetiminin de desteği ortadadır. PKK'ya kamufle edilmiş bir biçimde çoğunlukla hükümet dışı örgütler (NGO) eliyle olsa da, Avrupa'dan ve Amerika'dan destek verildiği bilinmektedir.

PKK terör örgütü, 1984 yılından itibaren geçen 22 yıl içinde, çevre ülkelerin tamamı ile Avrupa ülkelerinin çoğunda örgütlenmiş, o ülkelerin açık ve gizli kuruluşlarından desteklenmişlerdir.

Bu ülkeler; Suriye, Lübnan, Irak, İran, İsrail, Ermenistan, Rusya, Romanya, Bulgaristan, Yunanistan, Kıbrıs Rum Yönetimi ile Libya, Avrupa'da ise Almanya, Fransa, Belçika başta olmak üzere Danimarka, Hollanda dahil bir çok ülkeden ve ABD'nin bazı unsurlarından her türlü yardım ve desteği görmüştür.

PKK'ya destek sağlayan ülkelerin katkıları ya eğitim olanağı sağlamak, ya da para ve silah temin etmek şeklinde olmuştur.

Suriye Öcalan'a Şam'da villa tahsis etmiş ve örgüte ayrıca Şam'da eğitim tesisleri açmıştır. K. Irak'ta da eğitim kampları verilmiştir. İran'ın Urumiye kentinde PKK'nın hastanesi, Yunanistan'da Lavrion'da eğitim kampları bulunuyordu. Böylece, Avrupa'nın pek çok ülkesi PKK'ya siyasi destek sağlamıştır.

PKK'nın Yunanistan sorumlusu Mahir kod adlı Fethi Demir şunları söylemektedir: “Yunanistan'da faaliyet gösterdiğim sırada K. Irak'ta helikoptere karşı kullanılan İnga (igna) tipi füzelerin alınmasında gereken para Yunanlı zengin işadamlarından sağlanmış, finansörleri Yunan hükümeti tesbit etmiştir. Bu füzeler Yugoslavya'dan alınmıştır. Bu silahların eğitimleri de Sırbistan'da Sırp subaylar tarafından verilmiştir. Eğitim gören militanlar Türkiye'den Yunanistan'a gelip siyasi eğitim aldıktan sonra Sırbistan'a geçmişler eğitim sonucu uçakla Şam'a gönderilmiş, silahlar ise deniz yoluyla Beyrut'a oradan da kara yoluyla K. Irak'a sevk edilmiştir.”

Yunanistan, PKK'ya eğitim ve lojistik destek veren ülkelerin başında gelmiştir. Yunanistan'ın PKK ile ilişkileri az çok Suriye'nin PKK ile ilişkilerine benzemekte olup, bu ilişkiler 1988'de kurulmuş ve 1994'te Yunanistan'da PKK kampları açılmıştır. Yunanistan Lavrion kampı siyasi eğitim verirken Dimitri Elen kampında silahlı eğitim verilmiştir. Para yardımları Yunan sivil kurumları ile kiliseler tarafından yapılmıştır. Yunanistan'daki PKK militanlarını organize eden bizim dost tabir ettiğimiz Yunan istihbaratının yardımı olmuştur. Yunanistan'ın PKK ile işbirliği yapmasındaki amacı PKK'yı Türkiye'ye karşı kullanmaktır. Esasen Yunanistan'da eğitilen PKK militanlarını da Türkiye üzerine yöneltmek için çaba harcamışlardır.

PKK’nın kuruluşu öncesinde Türkiye, Kıbrıs sorununun gündemde olduğu ve ABD ile çatıştığı yıllarda ASALA – Ermeni terör örgütü ile muhatap olmuştur. 1973 yılında ASALA Türk diplomatlarına dünyanın değişik bölgelerinde suikastler düzenlemiştir. Dolayısıyla dış destekler açısından PKK, ASALA’nın devamı niteliğindedir.

PKK’nın eylemlerine başlamasından sonra ASALA’nın ortadan kalktığı görülecektir. Bu suikastlerde 30’dan fazla Türk diplomat öldürülmüştür.

Irak, Suriye ve İran’ın topraklarında PKK kamp imkanı sağlaması, aslında onların Türkiye üzerindeki uzun vadeli çıkarlarına dayanmaktadır.

Suriye ve İran, Türkiye’nin laik demokratik yönetim biçimiyle başarılı olmasından, bunun da kendi toplumlarına örnek oluşturmasından korkuyorlardı. Türkiye’nin gelişip büyümesinden korkuyorlardı. İşte PKK’ya verilen desteğin temelinde bu temel gerekçe bulunmaktadır.

PKK’dan kaçan Bedran kod adlı Yıldırım Kaya ile Hayri kod adlı İmdat Doğan’ın ifadesi ile “Türkiye’den İran’a geçen PKK militanlar İran askeri yetkilileri tarafından karşılanıyor ve Zeli kampına kadar İran Ordusuna ait araçlarla götürülüyorlardı.”

1997’de K. Irak’taki Türkiye operasyonlarından kaçan militanlar İran’a geçmişler ve İran askerleri yardımcı olmuşlardır. Yaralı PKK mensupları Urumiye’deki devlet hastanesinde tedavi edilmişlerdir.

Öcalan’da İran’ın PKK’ya desteği konusunda şunları söylüyor. “Urumiye’de bir PKK hastanesi vardır. İran’da esasen kamp kurmaya ihtiyaç yoktur. Zira K. Irak’ta geniş alanlar mevcuttur. Şahidan, Makü, Zagros, Jerine kampları İran-İrak sınırında İran topraklarında kalan kamplardır. Bunun yanı sıra Suriye’de iken Beni İttilat isimli İran Gizli Servisinin Seyit isimli elemanı zaman zaman ziyaret ederdi.”(Öcalan’ın DGM’de alınan ilk ifadesi)

PKK’ya dış destekler açısından bir örnek vermek gerekirse; bölgedeki istihbarat faaliyetlerine değinmek gerekecektir. Amerikan CIA Ajanı Graham Fuller, Ortadoğu ve Türkiye Masası Şefliğinden ayrılmasının ardından, Fuller, Türkiye’ye yönelik yeni tezgahlar/faaliyetler içine girmişti. 1989’dan itibaren Türkiye’deki faaliyetlerini artırmıştı. Faaliyet gösterdiği bölgeler ise Doğu ve Güneydoğu’daki illerdi.

Fuller, buralardaki PKK’lılarla ve irticai çevrelerle temas halindeydi. Fuller görüştüğü kişilere Türkiye’nin Atatürk’ün ortaya koyduğu düşünce ve uygulamaları terk etmesi gerektiğini söylüyordu. Laik, demokratik yapı yerine şeriata dayalı bir yapılanmanın yararlı olacağından söz ediyordu.

Fuller “Türkiye’de tek millet egemenliğine dayalı devlet anlayışının terk edilmesi, yerine federasyonlardan oluşan bir yapılanmaya gidilmesi gerekir. PKK’nın Türkiye tarafından tanınması yararlı olacaktır. K. Irak’ta bir kürt devleti kurulması kaçınılmazdır” diyordu.

Fuller, Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu bölgesinde irticacı ve bölücü kişi ve kuruluş temsilcileri ile yakın bir çalışma içine girmişti. Bu örgütlerin çeşitli faaliyetlerine katılmaktan da çekinmiyordu. Bunlar arasında bölge belediyeleri de vardı ve adeta arkasında Amerika'nın desteği varmış gibi davranıyordu.

Türkiye'deki terör faaliyetlerini çevre ülkelerle birlikte bir çok dünya ülkesi her açıdan desteklerken terör ekonomisinden yararlanan bazı iç ve dış çevrelerin olduğunu da bilmek gerekmektedir.

Çok sayıda ülke tarafından PKK aşamasından Kongra-GEL noktasına kadar terör örgütüne verilen dış desteğin niteliği ve boyutları şu başlıklar altında;

- 1) Örgüte politika belirlemek ve strateji vermek,
- 2) Üst düzey örgüt liderlerine barınma imkanı sağlamak,
- 3) Lojistik destek – silah ve mühimmat temin etmek,
- 4) Kamp yeri tahsis etmek,
- 5) Finansman temin etmek,
- 6) Sahte kimlik – pasaport vermek,
- 7) Örgüt evi tahsis etmek,
- 8) Havayolu ile geçişlerine kolaylık sağlamak,
- 9) Tedavi imkanı sağlamak,
- 10) Uyuşturucu ve insan kaçakçılığını desteklemek,
- 11) Türkiye'de eylem yapıp kaçan teröristlere sınır karakolları vasıtasıyla destek sağlamak,
- 12) İstihbarat kuruluşlarınca eylem yapacak örgüt mensuplarına bilgi temin etmek,
- 13) Örgütün kendi tarafına çektiği gençleri kendi toprakları üzerinden örgüt kamplarına göndermek,
- 14) Uluslararası ve bölgesel yayın kuruluşlarına beyanat verme ve yazılı propaganda yapma faaliyetlerine imkan sağlamak,
- 15) Terör örgütü mensuplarına mobil telefon, telsiz, faks ve teleks ile haberleşme yapma kolaylığı sağlamak,
- 16) Terör örgütünün diğer terör örgütleri ile olan işbirliği ve ortak eğitim faaliyetleri ile uluslar arası kuruluşlarla ve bazı batı ülke milletvekilleri ile temaslarına, toplantı ve görüşmelerine imkan sağlamak,
- 17) Terör örgütü mensuplarına serbest dolaşım ve üçüncü ülkelere gidiş-gelişlerine imkan sağlamak,
- 18) Terör örgütüne silah, malzeme ile doküman temini ve bu malzemelerin terörist gruplara ulaştırılmasında kolaylık sağlamak, şeklinde sıralanabilir.